

Sygn. akt IV KK 267/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2022 r.
sprawy **H.J.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w R.,
z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt III Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.,
z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...],

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego H. J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od skazanego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...],
uznał oskarżonego H. J. za winnego tego, że:

„w dniu 29 sierpnia 2019 r., na polu pomiędzy S. a P., dopuścił się wobec
małoletniej poniżej lat 15 - urodzonej [...] 2006 r. M. W., innej czynności

seksualnej polegającej na dotykaniu ręką jej uda, całowaniu po szyi, piersiach, brzuchu oraz w usta, a także dotykaniu ręką okolicy pochwy”, tj. popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Sąd na mocy art. 41a § 2 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł również wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej M. W. na odległość nie mniejszą niż 500 metrów na okres 5 lat oraz na mocy art. 46 § 1 k.k. obowiązek zadośćuczynienia M. W. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 5.000 złotych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego H. J., zaskarżając go w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych Sądu przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Podnosząc takie zarzuty, szczegółowo opisane w apelacji, obrońca wniósł „o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych w piśmie obrońcy z dnia 9 marca 2021 r. w toku postępowania odwoławczego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji”.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt III Ka [...], zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego H. J., zaskarżając go w całości, zarzucając:

„rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

1. przepisu art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez uznanie, że nieprzeprowadzenie przez Sąd I Instancji dowodu wcześniej dopuszczonego w sprawie i uznanego przez ten Sąd za istotny dla stanu faktycznego sprawy, mimo iż stanowi istotne uchybienie procesowe, to nie może skutkować uchyleniem wyroku Sądu I Instancji, gdyż Sąd II Instancji uznał ten dowód za nieistotny oddalając go postanowieniem i pozbawiając oskarżonego kontroli instancyjnej oceny tych okoliczności dotyczących wniosku dowodowego, które wynikałyby z jego przeprowadzenia oraz bezzasadne oddalenie wniosku dowodu obrońcy zawartego w apelacji w piśmie procesowym z dnia

9 marca 2021 r. przez bezzasadne uznanie, że okoliczności wniosku dowodowego obrońcy nie miały jakiegokolwiek istotnego znaczenia dla ustaleń faktycznych dotyczących m.in. treści zeznań małoletniej i pokrzywdzonej w sytuacji, gdy opinia biegłej psycholog dotycząca ich „wiarygodności” oparta była wyłącznie na ustaleniach biegłej z jej udziału w przesłuchaniach małoletniej pokrzywdzonej i nie była poprzedzona rzetelnym i wieloaspektowym badaniem psychologicznym pokrzywdzonej,

2. przepisu art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez to, że oddalono wniosek dowodowy w postępowaniu II instancyjnym w sytuacji, kiedy Sąd I Instancji wznawiając przewód sądowy wyraził jednoznaczną opinię dotyczącą znaczenia i konieczności przeprowadzenia tego dowodu, a wniosek ten nie został prawidłowo rozpoznany w postępowaniu I instancyjnym, a więc w sposób oczywisty nie zmierzał on do przedłużenia postępowania,

3. przepisu art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierzetelne rozpoznanie środka odwoławczego, tj. apelacji obrońcy oskarżonego i samego oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w R. z 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II K [...], a to przez pominięcie w rozważaniach sądu odwoławczego zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy i oskarżonego, a opartych na treści zeznań przesłuchanych świadków wykazanych rozbieżnościach w istotnych treściach tych zeznań, a dotyczących tego, co działo się z pokrzywdzoną krytycznego dnia się między godzinami 15 a 20 - 21,

4. w konsekwencji naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i 433 § 2 k.p.k. poprzez ogólnikową i lakoniczną ocenę zebranego i niepełnego materiału dowodowego, a więc w sposób odbiegający od szczegółowej, a tym samym rzetelnej jego oceny”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w R. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w R. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się obrazy art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego podstawa oddalenia wniosku dowodowego z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. może zachodzić wówczas, gdy dowód nie może służyć do udowodnienia postawionej we wniosku tezy dowodowej, a więc gdy wręcz niepodobieństwem jest ustalenie danej okoliczności za pomocą oferowanego dowodu. Nieprzydatność dowodu dla stwierdzenia określonej okoliczności ma przy tym wynikać z dokonanej przez organ procesowy oceny możliwości udowodnienia jej za pomocą określonego źródła dowodowego (zob. np. wyrok SN z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt III KK 102/17). Skarżący w kasacji podniósł, że złożony przez obrońcę wniosek dowodowy miał zostać przeprowadzony na okoliczność wysyłanych i otrzymywanych połączeń i wiadomości w komunikatorach M. i W., a w szczególności, czy pokrzywdzona miała w dniu zdarzenia kontakt z innymi osobami niż D. Ć..

Rzecz jednak w tym, że pokrzywdzona będąc przesłuchiwana w postępowaniu przed Sądem I instancji na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2020 r. zeznała, kogo poinformowała o zdarzeniu będącym przedmiotem sprawy karnej przeciwko skazanemu H. J.. Pokrzywdzona wskazała m.in., że „rozmawiała z pierwszym o zdarzeniu P. S., to było ok. 30 minut po zdarzeniu. (...) Ja przed rozmową z P. pisałam sms do D. Ć.. (...) Ja pisałam z P., moją siostrą i D. na pewno po zdarzeniu. (...) To, co wydrukowali z mojego telefonu to były wszystkie wiadomości, które wyszły z mojego telefonu na ten temat” (k. 201 akt). Postępowanie dowodowe nie wykazało, że pokrzywdzona korespondowała z innymi osobami. Tym samym skarżący składając wniosek dowodowy w jakikolwiek sposób nie uprawdopodobnił potrzeby zweryfikowania korespondencji pokrzywdzonej.

Co więcej, na rozprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w R. w dniu 21 czerwca 2021 r. przewód sądowy został zamknięty. Należy podkreślić, że na rozprawie był obecny obrońca adw. R. S., nie żądając uzupełnienia postępowania dowodowego. Sąd po ujawnieniu protokołu oględzin telefonu nie podjął zaś decyzji

w przedmiocie wniosków dowodowych dotyczących korespondencji elektronicznej pokrzywdzonej (k. 331 akt). W kontekście postawionego zarzutu obrazu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wypada zauważyć, że Sąd odwoławczy przeprowadził prawidłowo kontrolę instancyjną, odnosząc się do wszystkich zarzutów i odpowiednio uzasadniając swoje stanowisko. W szczególności Sąd Okręgowy w R. stwierdził, że doszło do naruszenia przepisów postępowania w sprawie ze względu na brak ujawnienia wszystkich okoliczności w rozumieniu art. 410 k.p.k. Niemniej jednak – co dokładnie Sąd ten wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 grudnia 2021 r. – uchybienie to nie mogło mieć wpływu na treść orzeczenia, co jest kluczowe dla zasadności zarzutu na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. Trafnie spostrzeżono, że nawet jeśli doszło do kontaktu pokrzywdzonej z innymi osobami za pośrednictwem mediów elektronicznych, to nie pozwala to wzruszyć wiarygodności pokrzywdzonej w zakresie złożonych zeznań, zwłaszcza w świetle dwóch opinii biegłej psycholog sporządzonych na tę okoliczność.

Także w kasacji obrońca nie wykazał, w jaki sposób informacje zdobyte na podstawie przedmiotowego wniosku dowodowego miałyby wpływ na ocenę zeznań pokrzywdzonej. Ponadto obrońca nie podał żadnych okoliczności, które pozwalałyby przypuszczać, że pokrzywdzona kontaktowała się z osobami, o których nie wspomniała w zeznaniach. Stąd także zarzut, jakoby Sąd odwoławczy naruszył art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. okazał się bezzasadny. Nie zostało bowiem wykazane, że okoliczność mająca być przedmiotem ustaleń, ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak trafnie spostrzegł Sąd odwoławczy, wnioski dowodowe nie mogą służyć każdej, dowolnie założonej wersji wydarzeń, w oderwaniu od już ustalonych okoliczności. W związku z powyższym należało przyjąć, że wniosek obrońcy zmierzał do przedłużenia postępowania, co także w świetle art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. uzasadniało jego oddalenie. Ze względu na powyższe, kasacja w całości musiała zostać uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., obciążając skazanego H. J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.

